

Luonnon kirja

Kirjat, joissa on monta sataa sivua, ovat väistämättä paksuja ja painavia. Iän mukana on tullut nivelvaivoja, jotka hankaloittavat esim mielenkiintoisen, mutta samalla painavan kirjan pitelemistä ja sivujen kääntelyä. Se ei aina edes onnistu.

Onneksi opin jo lapsena lukemaan ja vähitellen myös ymmärtämään, kirjaa, jota ei tarvitse pitää kädessä eikä kantaa mukana. Ajattelen luonnon kirjaa, joka on kaikkien saatavilla, hinnaltaan ilmainen ja aiheiltaan loputon.

Partio avasi minulle luonnon kirjan kaikessa monimuotoisuudessaan. Sen lukeminen jatkuu! Mikkelin Harmaat-lippukunnassamme oli kolme vartiota: Lokit, Tikat ja Haukat. Olin Haukka-vartion johtaja. Teimme retkiä lähitienoille koko vuoden ympäri. Opimme liikkumaan luonnossa sen ehdoilla. Tiesimme jokamiehen oikeudet, mutta myös sen että maaomistajalta on saatava lupa tulenteeseen ja telttailuun.

Kun sitten monia vuosia myöhemmin toimin Pelastusarmeijan nuorisotyössä, luonnon kirjan tunteisesta oli paljon hyötyä. Yksi nuorisosihteeritiimimme tehtävistä oli järjestää partiotaitokilpailu. Eräänä vuonna se pidettiin Luukin ulkoilualueella. Suunnittelemamme reitti kiersi vaihtelevassa maastossa, tehtävärasteja oli sopivien välein. Vartioiden ilmoittautuessa tehtävän suoritukseen, rastitoimitsijalla oli töitä, väliaikoina oli mahdollisuus nauttia ympäröivästä luonnosta. Mieleeni palautuu yksi näistä hetkistä.

On kaunis varhaiskevään päivä. Istun jäkälän peittämällä kalliolla ja nautin. Käyn selälleni ja katselen hitaasti ohi kiitäviä pilviä. Samassa silmäni keksivät tumman liikkuvan hahmon sinistä taivasta vasten. Tarkennan katsettani ja näen hukan, joka kiertää kehää ja käyttää hyväkseen ilmavirtoja. Näkeeköhän se minut? Luulen että se on ennemminkin kiinnostunut tarhakäärmeestä, jonka pelästyin liikkeelle kalliolle tullessani. Sehän sopisi vaikka päivälliseksi. Kuin vastaukseksi mietteisiini, haukka laajentaa kierrostaan ja katoaa pois näkökentästäni. Siis kumpikaan meistä ei kelvannut tällä kertaa.

Olen oppinut tunnistamaan hukan sen ääri viivoista olipa alalaji lähes mikä tahansa. Ääni on myös hyvin paljastava: kimeä ja kauas kantava huuto. Onneksi tuota lintua näkee ja kuulee myös täällä pääkaupungin liepeillä, jopa joskus aika lähellä keskustaa.

Luonnon kirja on ihmeellinen, ja parhaimman lukuelämyksen saa, kun malttaa olla ahmimatta monta sivua kerrallaan.

Kesä on vasta alussa, joten hyviä lukuhetkiä!

Raija Lähteinen